

De schrijvende actuaris

Er komen steeds meer actuarissen die een boek schrijven. En dan niet een boek met een actuaarief onderwerp, maar bewust een kinderboek of een thriller. Wat beweegt hen?

Wim Weijertze heeft dit voorjaar een spannend kinderboek gepubliceerd, zijn tweede alweer. Drie jaar geleden schreef hij *Noordpijl*; dit jaar schreef hij *Buiten bereik*. Met als intrigerende ondertitel *de bijzondere gave van Anna*, om de potentiële lezer nog meer het boek 'in te trekken'. Voor Wim is het schrijven van kinderboeken een verlengstuk van de vele verhalen die hij altijd al voor zijn kinderen, nu 11 en 14, vertelde. En van de fantasie die hij daarvoor gebruikt. Maar hij beoogt er ook een maatschappelijk doel mee: kinderen zitten zo veel en vaak op hun smartphone of tablet; een 'echt' boek lezen zit er steeds minder in, net als 'gewoon' buitenspelen. Wim combineert dit in zijn boek en laat een paar brugklassers op honkbalkamp gaan naar het buitenland; enkele klasgenoten blijven noodgedwongen thuis en het mobiele bereik valt op cruciale momenten weg. Met deze ingrediënten ontwikkelt zich een spannend verhaal dat door zowel kinderen als hun ouders (want het is ook een prima voorleesboek) zeer gewaardeerd wordt. Voor Wim is het schrijven van boeken een uitlaatklep van zijn veelal abstracte cijferwerk als risk manager bij EY, en hij heeft gemerkt dat hij het ook leuk vindt: "Voor het eerste boek had ik de clou al in gedachten en schreef ik er naartoe; voor dit tweede boek ben ik meer vanuit dat smartphonegebruik van kinderen begonnen, en gaandeweg kreeg het verhaal vorm." Dat zijn tweede boek ook met een cliffhanger eindigt impliceert dat er wellicht een derde boek komt, zodat het een trilogie wordt. Wim: "Ik sluit niets uit, maar eerst wil ik even bekomen van dit boek. Want het kost best veel tijd, hoe ontzettend leuk het ook is."

THRILLER

Een regelrechte thriller is het boek *Dossier O.I.* van **Muriël van den Berg**. Ook zij geeft het een intrigerende ondertitel mee: *de financiële thriller op hakken die de pensioenwereld op stelten zet*. Muriël ontleende het idee min of meer aan het bekende Madoff-schandaal, maar is sinds *The Firm* van John Grisham, en ook het recentere *Dit kan niet waar zijn* van Joris Luyendijk of het boek *Cityboy* van Geraint Anderson, altijd al bijzonder geïntrigeerd geweest door de kwetsbaarheid van het financiële systeem, zoals ze dat omschrijft. Ze begon het boek als een uit de hand gelopen weddenschap; ze zou wel eens een thriller gaan schrijven over de zaken die ze als portfolio riskmanager af en toe tegenkwam en die 'voor hetzelfde geld mis hadden kunnen gaan'. Belofte maakt schuld, en Muriël begon te schrijven, daarbij ondersteund door een tweejarige opleiding aan de Schrijversacademie. Ze schreef vooral in de trein, wars van vertragingen en geroezemoes typte ze in no time een zinderende thriller over een Amsterdams meisje, Lenneke, dat haar neus in verkeerde zaken steekt. Het houdt je tot de laatste pagina geboeid. Overigens liet ze voor publicatie haar boek aan enkele insiders lezen om zeker te weten dat ze geen claims aan haar broek zou krijgen; het boek is puur fantasie, maar voor financials soms wel een beetje herkenbaar, zegt ze. En daarom leuk, meer dan leuk. Over een tweede boek denkt ze al een beetje na; ze puzzelt nog over de personages en de insteek. Maar ook voor Muriël is schrijven een heerlijke uitlaatklep, dus wie weet kunnen we binnenkort haar tweede intrige in handen krijgen. ■